

пов'язана необхідність виконання ряду дій: зміна реєстрації, перереєстрація у податкових органах за місцем проживання тощо. Громадянин створює власну приватну фірму – це бізнес-ситуація і з цим пов'язаний цілий ланцюг дій.

Послуги групуються в “життєві епізоди” та бізнес-ситуації, що дає можливість державі забезпечити для громадян та бізнесу єдиний контакт, “єдину точку” входу. Послуги є частиною процесу забезпечення прозорості держави; при цьому відпадає необхідність знання громадянами внутрішньої структури держави. Один “життєвий епізод” може бути пов'язаним з декількома державними послугами – елементарними та композитними.

Підсумовуючи наведене, визначимо, що державні послуги та регламенти, “життєві епізоди” та бізнес-ситуації є функціональними концепціями в технологіях електронного урядування. Ідентифікація взаємозв'язків між ними важлива при розробці архітектурної моделі електронного уряду з точки зору на державу як на постачальника широкого спектру елементарних та композитних державних послуг громадянам, державним установам та бізнесовим структурам. Базуючись на міжнародному досвіді впровадження технологій електронного урядування, слід зазначити, що найбільш ефективними є електронні державні послуги, орієнтовані на життєві епізоди і бізнес-ситуації, які відзначаються такими характеристиками: орієнтація на споживача, прозорість і принцип “єдиного вікна”.

Існує чотири фази регламентів надання державних послуг в електронному вигляді: інформування та визначення бажань користувача, укладання угоди, надання та оплата послуги, використання послуги [2, с. 67].

Висновки. Таким чином, надання електронних державних послуг потребує виконання цілого комплексу часто пов'язаних між собою адміністративних процесів, які характеризуються наступними атрибутами: мета, дії, ролі, операції та послідовність їхнього виконання, відповідальність, законодавче забезпечення та обмеження, ресурси, дані та інформація, продукти.

Література:

1. Клімушин П. С. Електронне урядування в інформаційному суспільстві : монографія / П. С. Клімушин, А. О. Серенок. – Х. : Вид-во ХарПІ НАДУ «Магістр», 2010. – 312 с.
2. Адміністративні послуги місцевих органів державної виконавчої влади / А.О. Чемерис, М.Д. Лесечко, А.В. Ліпенцев, А.О. Каляєв; Львів. регіон. ін-т держ. упр. Нац. акад. держ. упр. при Президенті України. – Л., 2004. – 148 с.

***Соловійова К. О.,
Данилов А. Д.***

НАПРЯМИ ДЕРЖАВНОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ

Постановка проблеми. З огляду на розповсюдження інформатизації в сучасному суспільстві ключовим завданням сучасної державної інформаційної політики є визначення ефективних напрямів її реалізації.

Виклад основного матеріалу. У Законі України “Про інформацію” державна інформаційна політика визначається як сукупність основних напрямів і способів діяльності держави з одержання, використання, поширення та зберігання інформації [2].

Головними напрямами і способами здійснення державної інформаційної політики згідно із Законом України “Про інформацію” є такі: 1) забезпечення доступу громадян до інформації; 2) створення національних систем і мереж інформації; 3) зміцнення матеріально-технічних, фінансових, організаційних, правових і наукових основ інформаційної діяльності; 4) забезпечення ефективного використання інформації; 5) сприяння постійному оновленню, збагаченню та зберігання національних інформаційних ресурсів; 6) створення загальної системи охорони інформації; 7) сприяння міжнародному співробітництву в галузі інформації і гарантування інформаційного суверенітету України [2].

При визначенні основних напрямів державної інформаційної політики слід враховувати сучасні умови суспільного розвитку, а саме формування інформаційного суспі-

льства, яке сприяє поширенню процесів глобалізації, усуненню комунікаційних бар'єрів як на міждержавному рівні, так і на рівні окремих громадян.

Саме ці аспекти зумовлюють зміну ставлення до сутності самої державної інформаційної політики, а саме акцентування уваги не лише на процесах збирання, обробки та зберігання інформації, а передусім – на активній участі держави в процесах творення відповідної інформації, з метою протидії можливим інформаційним впливам ззовні (різноманітним засобам ведення сучасних інформаційних війн тощо), а також напрацювання ефективних механізмів її поширення зсередини (тобто серед своїх громадян) і ззовні (на міжнародній арені) [3].

Виходячи з цього, до головних напрямів здійснення сучасної державної інформаційної політики слід віднести такі:

- забезпечення свободи слова;
- забезпечення та сприяння вільному доступу до суспільно значимої інформації;
- збереження суспільної моралі, захист честі і гідності особистості;
- сприяння конкуренції у сфері засобів масової інформації та інформаційно-комунікаційних технологій (зокрема за допомогою регулювання концентрації засобів масової інформації; державної підтримки ЗМІ тощо);
- залучення інвестицій у розвиток інформаційно-комунікаційних технологій та їх пільгове оподаткування;
- сприяння відкритості та прозорості органів державної влади та місцевого самоврядування (зокрема, розробка і впровадження електронного уряду);
- захист культурної і мовної самобутності; переведення культурної спадщини у цифровий формат;
- захист інтересів найбільш вразливих громадян (неповнолітніх, непрацездатних, національних меншин) в інформаційній сфері;
- боротьба з неналежним використанням сучасних інформаційних технологій;
- забезпечення інформаційної безпеки;
- захист персональних даних;
- охорона недоторканності приватного життя;
- формування позитивного іміджу держави та державних органів [1, 3].

Висновки. Таким чином, напрями сучасної державної інформаційної політики повинні бути орієнтовані на створення та впровадження дієвих механізмів реалізації інформаційних прав і свобод громадянина, суспільства і держави, закріплених у Конституції та законах України.

Література:

1. Державна інформаційна політика : навч. посіб. / В.Б. Дзюндзюк, О. І. Крюков, В. А. Ландсман та ін.; за заг. ред. д.держ.упр., проф. В. Б. Дзюндзюка. – Х. : Вид-во ХарPI НАДУ “Магістр”, 2012. – 344 с.
2. Закон України “Про інформацію” від 02.10.1992 № 2657-XII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2657-12>.
3. Степанов В. Ю. Державна інформаційна політика: проблеми та перспективи : монографія / В. Ю. Степанов. – Х. : С.А.М., 2011. – 546 с.

Тимченко А. Н., Бережная Н. И., Лысова К. Г.

ПРОФЕССИОГРАММА СОВРЕМЕННОГО СПЕЦИАЛИСТА В СИСТЕМЕ ЗАОЧНОГО (ДИСТАНЦИОННОГО) ОБРАЗОВАНИЯ

Постановка проблемы. Современный темп жизни диктует реформы и перемены, под действием которых оказалось и образование. Система средних и высших учебных заведений стремится дать запас знаний своим выпускникам на долгие годы, но это не всегда удается в виду социально-экономических и других условий. Основная задача современной школы состоит в том, чтобы научить личность пополнять знания самосто-